

DE STER VAN NEDERLAND

„Wie zonder zonden is”.

Wie van u zonder zonden is
Of noemt zijn geweten vrij,
Als u heeft een steen
[gevonden,
Werp die ijlings dan naar mij.

Wie is werker in den
[wijngaard
En ziet eigen fouten niet,
Noemt zich geestelijk een
[rijkaard,
Doch is arm op dit gebied?

Wie is tot een oordeel
machtig,
„Kleine mensen die wij zijn,”
Die inplaats te zijn
[eendrachtig
Dolen rond in de woestijn?

Wie is reiner, grooter, beter
Dan zijn medemensch op
[aard,
Doet wel als een alles weter
Maar, heeft weinig slechts
[vergaard?

Wie is zich bewust, dat
[immer
Wordt begonnen onderaan,
En wij op de ladder nimmer
Treedten over kunnen slaan?

Wie is Neen hij is een
[voorbeeld,
Heeft ook Gods getuigenis,
Die zich zelf het eerst
[beoordeelt
En oprecht eenvoudig is.

Jébé

DE STER

van

De Heiligen der Laatste Dagen

46e Jaargang — No. 5

»De Ster« van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in Nederland verschijnt tweemaal per maand.

Abonnementprijs: f0.50 per drie maanden, f1.— per half jaar en f2.— per jaar.

Gironummer 240615

Laan van Poot 292 - Den Haag

Nadruk van de in dit nummer voorkomende cliché's verboden

Redactie: A. D. JONGKEES - T. C. HARTMAN-SPAANS

Indien wij alleenlijk in dit leven op Christus zijn hopende, zoo zijn wij de ellendigste van alle menschen. 1 Cor. 15: 19.

INHOUD

„WIE ZONDER ZONDEN IS”	65
DE GEINSPIREERDE HERZIENING VAN DEN BIJBEL	
<i>door Sidney B. Sperry en Merrill Y. van Wagoner</i>	67
VOOR JONGE OOGEN	<i>Oom Ben</i> 71
DISTRICTS-CONFERENTIES	71
VAN DE REDACTIE:	
DE BEHOEFTE AAN WAREN GODSDIENST	72
„BEHOED DE DEUR MIJNER LIPPEN”	75
ONDERLINGE ONTWIKKELING	76
DE ZEVEN BEWERINGEN VAN HET BOEK VAN MORMON	
<i>door John A. Widtsoe en Franklin S. Harris Jr.</i>	77
GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING	80

Zaekt

gij een CADEAU voor uw familie of vrienden,

Geef

dan een ZANG- of STANDAARDBOEK van de Kerk.

»De Ster« van 1940

IS WEER COMPLEET

Laat ook dit jaargang weer inbinden in linnen band met gouden letters. - Een sieraad voor uw boekenkast.

Drukkerij »Laboremus«
Langebrug 107 - Leiden

Telefoon 20950

DE GEÏNSPIREERDE HERZIENING VAN DEN BIJBEL

door SIDNEY B. SPERRY en MERRIL Y. VAN WAGONER

Uit de „Improvement Era“

Vrij vertaald in het Nederlandsch door A. D. J.

UIT DES Profeten geïnspireerde herstelling van de beteekenis van het Arameesche woord *Cephas* blijkt, dat dit oorspronkelijk zowel *ziener* als *steen* beteekent. Dit Arameesche woord luidt in het Grieksch *petros*, of Peter. Duidelijk blijkt hieruit, dat toen Jezus later verklaarde:

En Ik zeg u ook, dat gij zigt Petrus, en op deze petra zal Ik Mijne gemeente bouwen, en de poorten der hel zullen haar niet overweldigen (Matth. 16 : 18), Zijn woorden betrekking hadden op de macht der openbaring, op Petrus als een ziener, en volstrekt niet op den mensch Petrus, zooals sommigen hebben beweerd. Over de beteekenis van deze passage, een van de meest omstredene in de geschiedenis, kan bij de Heiligen der Laatste Dagen geen twijfel bestaan.

Een andere eenvoudige verandering heeft betrekking op het Sacrament. Bij het Laatste Avondmaal stelde Jezus het Sacrament in. In de Staten vertaling staat hierover het volgende te lezen:

En als zij aten, nam Jezus het brood, en gezegend hebbende, brak Hij het, en gaf het den discipelen, en zeide: Neemt, eet, dat is Mijn lichaam.

En Hij nam den drinkbeker, en gedankt hebbende, gaf hun dien, zeggende: Drinkt allen daaruit;

Want dat is Mijn bloed, het bloed des Nieuwen Testaments, hetwelk voor velen vergoten wordt, tot vergeving der zonden.

Hierop baseert de Roomsche kerk haar leerstelling van het heilige Sacrament des Altaars, welke verkondigt, dat op een of andere geheimzinnige wijze het brood en de wijn inderdaad veranderen in het werkelijke lichaam en in het werkelijke bloed van Christus en dat de geloovigen hiervan nemen. De eenvoudige woorden ter herinnering aan die uit de oorspronkelijke tekst waren verdwenen, doch later door inspiratie werden hersteld, toonen de onjuistheid en onhoudbaarheid van deze leerstelling aan.

De Geïnspireerde Herstelling luidt als volgt:

En als zij aten, nam Jezus het brood en brak het en zegende het, en gaf het Zijnen Discipelen, zeggende: Neemt, eet; dit is *ter herinnering* aan Mijn lichaam, hetwelk Ik geef voor uw verlossing.

En Hij nam den beker, en gedankt hebbende, gaf Hij hun dien, zeggende: Drinkt allen daarvan.

Want dit is *ter herinnering* aan mijn bloed van des nieuwen testaments, hetwelk wordt vergoten voor zoovelen als in Mijn naam gelooven, ter vergeving hunner zonden. (G.H. Matth. 26 : 22-24.) (Cursief gedrukte van de schrijvers).

Er is veel en lang getwist over de beteekenis van Jezus' verklaring, welke Hij gaf, toen Hij de vraag Zijner discipelen: „Zeg ons, wanneer zullen deze dingen zijn? en welk zal het teeken zijn van Uwe toekomst, en van de

voleinding der wereld?” (Matth. 24 : 3) beantwoordde met de mededeeling, dat de laatste dagen gekenmerkt zouden zijn door geweld en verschrikking, door oorlogen en geruchten van oorlogen, hongersnood, pestilentiesenaardbevingen, door het prediken van het Evangelie in de geheele wereld en door het verduisteren van de zon en de maan. Volgens de Statenvertaling eindigde Jezus met deze woorden :

„Voorwaar, Ik zeg u : dit geslacht zal geenszins voorbij gaan, totdat al deze dingen zullen geschied zijn.”

Naarmate de tijd voorbij ging en het einde der wereld, noch de andere belangrijke teekenen zich voordeden gedurende het toen levende geslacht of het volgende, ja het er op ging lijken, dat de wereld nog wel eenige honderden jaren zou blijven bestaan, werd een verklaring meer en meer noodzakelijk. Verschillende verklaringen werden dan ook opgeworpen. De meest algemeen aanvaarde was, dat Johannes, de geliefde discipel, die van Jezus vernam, dat hij moest blijven, totdat Jezus zou weder komen, de verbindende schakel vormde tusschen dat geslacht en de tweede komst van Christus. De Geïnspireerde Herziening toont evenwel aan, dat van het verslag van Jezus woorden, door Mattheüs weergegeven, een gedeelte was verloren gegaan. Er behoort namelijk te staan :

„Voorwaar, Ik zeg u, dat het geslacht, *hetwelk deze dingen zal zien*, geenszins zal voorbij gaan, totdat alles, wat Ik u heb voorged, zal zijn vervuld”. (G. H.

Matth. 24 : 35, cursief gedrukte van de schrijvers).

Eenige min of meer humoristische situaties werden eveneens opgehelderd. Adam en Eva hoorden niet „de stem van den Heere God, wandelende in den hof” (Genesis 3 : 8) maar „zij hoorden de stem van den Heere God, toen zij in den hof wandelden.” (G.H. Genesis 3 : 13a).

Toen Jezus Zijn triomfantelijken intocht in Jeruzalem hield, bereed Hij niet twee dieren tegelijk, zooals de Statenvertaling ons wil doen gelooven :

„Gaet heen in het vlek, dat tegen u over ligt, en gij zult terstond eene ezelin gebonden vinden, en een veulen met haar ; ontbindt ze, en brengt ze tot mij.

En de discipelen heengegaan zijnde, en gedaan hebbende, gelijk Jezus hun bevolen had.

Brachten de ezelin en het veulen, en legden hunne kleederen op dezelve, en zettten Hem daarop.”

Het volgende is heel wat logischer :

„Gaet heen in het vlek, dat tegen u over ligt, en gij zult terstond eene ezelin gebonden vinden : ontbindt ze en brengt ze tot mij.

En de discipelen heengegaan zijnde, en gedaan hebbende gelijk Jezus hun bevolen had, brachten de ezelin en legden hunne kleederen op dezelve ; en Jezus nam de ezelin en zette zich op dezelve en zij volgden Hem.”

Een andere vaak genoemde onmogelijkheid heeft betrekking op de Assyriërs, toen zij Jeruzalem met een reusachtige strijdmacht

belegerden. De verslaggever vertelt, dat in den nacht

„de Engel des Heeren uitvoer, en sloeg in het leger van Assyrië honderd vijf en tachtig duizend. En toen zij zich des morgens vroeg opmaakten, ziet, die allen waren doode lichamen.” (II Koningen 19 : 35).

Stonden die lichamen des morgens inderdaad op? Neen.

„... en toen zij, die overgebleven waren, zich des morgens opmaakten, zie, zij (de honderd vijf en tachtig duizend) waren alle doode lichamen.” (G. H. II Koningen 19 : 35b).

Tegenstrijdige verklaringen werden verbeterd. Zooals de Statenvertaling luidt; spreekt Johannes zichzelf tegen, wanneer hij zegt:

„Na dezen kwam Jezus met Zijne discipelen in het land van Judéa, en onthield zich aldaar met hen, en doopte.” (Joh. 3 : 22).

en later :

(Hoewel Jezus zelf niet doopte, maar Zijne discipelen. Joh. 4 : 2).

Doopte Jezus zelf of niet? Welke van de twee bovenstaande verklaringen moet worden geloofd? Volgens de G. H. luidt de eerste als volgt :

„Nu, de Heere wist dat, ofschoon Hijzelf niet zoovelen doopte als Zijn discipelen.” (G.H. Joh. 4:3).

Door de herstelling werd de beteekenis van vele duistere passages helder en gemakkelijk te verstaan.

Zoo was de aanvang van het eerste hoofdstuk van het Evan-

gelie van Johannes zeer eenvoudig en duidelijk. Thans lezen wij :

„In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God.” (Joh. 1 : 1).

De geleerden van tegenwoordig gelooven, dat zij de beteekenis van dezen tekst weten, maar des Profeten herziening toont aan, dat zulks niet het geval is :

„In den beginne werd het Evangelie gepredikt door den Zoon. En het Evangelie was het woord, en het woord was bij den Zoon, en de Zoon was bij God, en de Zoon was van God.” (G.H. Joh. 1 : 1).

Het is van belang hier op te merken, dat de wijzigingen en herstellingen, door den Profet Joseph Smith aangebracht, steeds opnieuw de goddelijkheid van den Heer bevestigen. God heeft ons zelf gezegd, dat Hij onveranderlijk is, dezelfde voor eeuwig en altijd. Toch geeft de lezing van de Statenvertaling reden tot twijfel, want een groot aantal passages zijn hiermede in tegenspraak of geven althans den indruk, dat de Heer menschelijke gebreken bezit, onzeker en onwetend is als de mensch en evenals deze Zijn werk al dwalend en tastend verricht. Berouwde het God inderdaad, omdat Hij den mensch op aarde had geschapen, of om welke reden dan ook?

Dit zou beteekenen, dat Hij niet wist wat Hij deed en dat toekomstige gebeurtenissen Hem onbekend waren als ons. Verhardde God inderdaad de harten der menschen? Dan zou de mensch dus verhinderd zijn geworden zijn

vrijen wil uit te oefenen en niet meer zijn geweest dan een marionet. Zond God inderdaad booze geesten om de menschen te verontrusten? Zou God ons werkelijk in verzoeking brengen? Volgens de Statenvertaling moeten al deze vragen met „ja” worden beantwoord. Maar Joseph Smith gaf in zijn revisiearbeid aan al deze teksten hun juiste redactie terug door inspiratie. De Zondvloed kwam, niet omdat het God berouwde, dat Hij den mensch had geschapen, maar omdat het Noach berouwde. en het zijn hart pijn

deed, dat de Heer den mensch op aarde had geschapen. En de Heere zeide :

„Ik wil den mensch, dien Ik heb geschapen, van de aarde verdelgen, zoowel mensch als dier, en het kruipend gedierte, en de vogels in de lucht. *Want het berouwde Noach*, dat Ik hen had geschapen, en dat Ik hen gemaakt heb: en hij heeft tot Mij geroepen, want zij hebben zijn leven gezocht.” (G.H. Genesis 8 : 13-15. Cursief gedrukte van de schrijvers).

* * *

Des Heeren Kind.

Ik zal u voor een korte poos, sprak Hij, een kind uitleenen,
Dat gij kunt minnen wijl gij leeft, en na zijn dood beweenen.
Misschien voor zes of zeven jaar, of driemaal zes of zeven,
Maar wilt ge, tot Ik om hem kom, hem uw verzorging geven ?

Hij brengt met zich veel dat bekoort, en blijft hij maar een stonde,
Dan streelt u de herinnering als zalf in diepe wonde.
Beloven dat hij blijft kan 'k niet, daar blijft niet één op aarde,
Maar 'k wil dat hij daar leeren zal iets van oneind'ge waarde.

'k Heb rondgezien door 't wereldrond naar twee om hem te leiden,
En in d' ontelbre menschenaar viel Mijn oog op u beiden.
Welnu, wilt gij hem minnen, thans, en niet „Waarom toch ?” klagen
En evenmin Mij haten als Ik hem terug kom vragen ?

'k Vermeende dat hun antwoord was: „O, Heer, Uw wil geschiede,
De vreugd die 't kind brengt is meer waard dan al het leed dat 't biede.
Wij zullen hem met teederheid en ouderliefde omringen,
En de eeuwen door voor de oudervreugd van Uwe goedheid zingen.

Maar komt straks de Engel van den dood veel eerder dan wij dachten,
Dan zullen w' onder 't bitter leed naar zielsbegrijpen trachten.
(Vrij uit het Amerikaansch). K.

* * *

Een waardevol en aanmoedigend woord is als het duwtje,
dat een vliegwieltje over zijn dooie punt heen brengt.

Vaar jonge Oogen

Het Vogeltje met de gebroken Vleugel.

Eens kreeg een mooi zangvogeltje een ernstig ongeluk, zoodat het niet vliegen en ternauwernood huppelen kon. Het hulpelooze beestje bleef aan de wegkant op een laag, dood twijgje zitten en een tijdlang piekerde het over zijn noodlot.

„Waarom zou ik van hartzeer sterven?” zoo hield het ten laatste een alleenspraak. „Ik zal eens een beetje gaan zingen en zoodoende mijn moeite en pijn vergeten.”

Zoo gezegd, zoo gedaan. De kleine zanger floot zoo mooi als hij maar kon. Net kwam er een man voorbij die, overstelpt met zorgen, op weg was naar het bosch om zich daar het leven te

benemen. Aangetrokken door het liefelijk gefluit van het zoo laag zittende vogeltje, bleef hij staan luisteren en was verbaasd toen hij zag dat het diertje niet wegvloog. Hij streelde het en sprak het vriendelijk toe en tot zijn groote blijdschap zag hij dat hij het in zijn hand kon houden. Toen hij merkte dat het vogeltje een lam vlerkje had, kon hij zijn tranen niet weerhouden en sprak met hortende stem:

„Lieve, kleine zanger, je hebt mijn leven gered. Dank, lief beestje, dank voor wat ik dezen dag van je geleerd heb. Als jij met al je last zulke aardige liedjes kunt fluiten hier in het wild, waarom zou ik dan toelaten dat een beetje moeite al de muziek overstemt die er in mijn ziel is?”

OOM BEN.

* * *

DISTRICTS-CONFERENTIES.

De Districts-Conferenties zullen gehouden worden op onderstaande data:
AMSTERDAM op Zondag 23 Maart voor Amsterdam, Haarlem en Den Helder.

UTRECHT op Zondag 30 Maart voor Utrecht, Arnhem en Apeldoorn.

OVERMAAS op Zondag 6 April voor Overmaas, Rotterdam, Dordrecht, Gouda en Schiedam.

DEN HAAG op Zondag 13 April voor Den Haag, Delft en Leiden.

GRONINGEN op Zondag 20 April voor Groningen, Leeuwarden en Harlingen.

Op deze Conferenties zullen twee vergaderingen gehouden worden, n.l. 10.30 v.m. en 5 uur n.m. Namiddag 3 uur vergadering voor Gemeentebesturen, Priesterschapdragers en ambtenaren en ambtenaressen.

Zang - Muziek - Toespraken

Komt allen naar deze Conferentie-vergaderingen!

Het Zendingsbestuur.

1 MAART 1941

VAN DE REDACTIE

DE BEHOEFTE AAN WAREN GODSDIENST.

HET WOORD „RELIGIE” (Godsdienst), is afgeleid van het Latijnsche „religionen”, hetgeen beteekent: „Eerbied voor de Goden”.

Is Godsdienst noodig, heeft men er behoefte aan? Ook over dit punt, evenals over alle punten welke we kunnen opwerpen ter bespreking, bestaat verschil van meening. Onze tegenwoordige wereld geeft heel juist weer hoe groot dit verschil van meening wel is.

Velen zijn de meening toegedaan, dat godsdienst niet noodig, ja zelfs niet wenschelijk is, omdat er twist en tweedracht uit voort komt. Laten zij echter goed onderscheiden of dit werkelijk godsdienst is die deze toestanden veroorzaakt.

Ware godsdienst kan geen verdeeldheid of twist brengen, doch deze vereenigt allen in één. Eén in gedachten, één in streven, één in bedoelen, één in aanbidden, één in het naleven van waarlijk Goddelijke geboden.

Waar is dan die éénheid te vinden? Dáár waar de ware Godsdienst niet alleen gepredikt, maar ook geleefd wordt. De geheele wereld roept om éénheid, gelijkheid en broederschap, en toch mijden zij den weg die hen dit brengen kan. Nimmer zal dit bereikt worden, tenzij langs den

weg van waren godsdienst. Het kan niet anders, Gods geboden naleven wil zeggen: op weg zijn naar volmaking; als allen werkelijk daders des woords waren, schreed de menschheid naast elkander voort, dan kruisten zich de wegen niet, dan gaf het geen verwarring, dan strengelden zich de handen in elkaar en niet één behoefde achter te blijven.

„Maak hen één, zooals U en Ik één zijn”, bad Christus den Vader. Hij had Zijn volgelingen den weg geleerd om dit te bereiken. Hij was hun voorbeeld geweest in alles, een voorbeeld van rechtvaardigheid en nederigheid. Hij wenschte zich niet te verrijken ten koste van anderen, doch was dienende . . . het grootste geheim van waren godsdienst, dienende . . . niet trachtende anderen macht te ontnemen, maar macht gevende. Dit is ware Godsdienst. Heeft de wereld er behoefte aan? Een oud rijpje zegt:

Och, waren alle menschen wijs
En deden daarbij wel,
Dan was deez' aard een Paradijs
Nu is zij vaak een hel.

Och, waren alle menschen wijs, niet eigenwijs, zooals het nu alom gesteld is, maar met een wijsheid als van Salomo, die hij rechtstreeks van God ontving. Wij behoefden dan niet te verzuchten: „en deden daarbij wel”, want deze wijsheid houdt wel doen in.

Godsdienst wordt vaak tot een

bespottling gemaakt. Duizenden zijn afkeerig van den waren Godsdienst, alleen omdat er onder het mom van het woord Godsdienst zooveel gehuicheld wordt.

Wat is dan ware godsdienst? Dat is God dienen op de manier waarop hij gediend wenschte te worden. Is dit niet billijk, niet logisch? Hebben wij het recht voor te schrijven hoe God gediend moet worden? Het zou geen God zijn als dit waar was. God, de Almachtige, de Gebieder, en toch de liefderijke Vader van ons allen heeft Zijn wetten gegeven en niemand onzer heeft het recht deze te wijzigen.

„Hebt Uw naasten lief als uzelf en God boven alles, hieraan hangt de gansche wet en haar geboden”.

Hebben wij onze naasten lief als wij kwaadspreken, lasteren, benijden, te kort schieten in dankbaarheid, respect, als wij oneerlijk zijn en nog zooveel meer? Is dat ware Godsdienst? Zou God werkelijk luisteren naar onze gebeden, als we ze zoo nog noemen mogen, als we Zijn groote gebod zoo vertrappen?

De weg weten is niet genoeg, wij moeten dezen bewandelen.

Ware Godsdienst vraagt een innerlijke beleving, ze moet ons doortintelen, ons heele leven moet er naar uit gaan, het moet ons een behoefte zijn zoo te leven, anders hebben wij God niet lief.

Wanneer wij te kort schieten in het uitleven van onzen Godsdienst zijn wij mede schuldig aan de chaos in de wereld; door ons is de massa met zoovelen vergroot die een afschuw van Gods-

dienst krijgen omdat ze er geen waarheid in zien.

De toestand in de wereld is als die oude zaal in het oude Rome. Deze was vuil en bedekt met grijze kalk. Eens deed een geschiedenis de ronde dat er misschien schilderijen onder verborgen waren.

Iemand werd belast met het schoonmaken van deze zaal en het verwijderen van alle kalk. Na zeer veel en moeilijk werk slaagde hij er in laag na laag er af te halen en zijn werk werd bekroond. De schoonste schilderijen kwamen te voorschijn. Zoo is het met het Evangelie. De zuivere reine leer van Christus is bedekt met kalk en nog eens kalk. De eene verandert dit, de andere dat, alles om de menschen te believen, totdat nu de kalklaag zoo dik geworden is, dat het Evangelie niet meer te herkennen is. De schoonmaak is echter begonnen; 100 jaar geleden heeft God Zijn Dienstknechten aangesteld, de kalk is verwijderd, maar helaas, de wereld wil niet zien, het is te eenvoudig, te nederig, evenals Christus eens te gering in aanzien was. De wereld verwacht zijn oplossing op daverende wijze. Dat moet iets groots, iets machtigs zijn, revolutie, burgeroorlog... dat zijn de wegen waarlangs zij denken dat vrede zal komen, en toch... de wereld snakt naar waren Godsdienst. Als hun oogen die kalklaag voorbij konden zien, dan zouden zij weten dat dit alleen de oplossing kan brengen.

Als alle Christenen in naam maar Christenen van de daad

waren, als de ware Godsdienst maar op de ware wijze werd beleden, dan zou het licht in de duisternis stralen.

Noodig is het, dat de wereld stil staat om te overdenken dat al het aardsche van zoo korten duur is en niet waard om een geheel leven aan te wijden. Noodig is het, dat de wereld stil staat om te overdenken de groote waarde van de menschenzielen, de waarde van het eeuwige leven.

„Want dit is het Eeuwige Leven, dat zij U kennen, den Eenen en Waarachtigen God, en

Jezus Christus dien Gij gezonden hebt.”

Als de wereld een beter begrip kon hebben van God, hun Vader, als de kalk ook voor hen verwijderd werd van het beeld dat zij van God hebben, dan zouden zij weten dat ze dien God moesten dienen voor hun eigen welzijn en geluk. Die God, die Liefde is, en ook verlangt dat wij in oprechtheid en liefde samenleven.

Een gedichtje geeft de toestand der wereld weer als ware Godsdienst deze zou overheerschen:

In liefde rijk, in liefde groot, ging onze Heer ons voor,

En wie naar Zijnen naam zich noemt, die volge Jezus spoor.

Wie met den blijde zich verblijdt, en met den droeve weent,

Daar, waar hij ramp en nooden ziet, zijn hulp en steun verleent ;

Wie troostend tot den Lijder komt, Gebogen onder 't leed.

En bij des naasten bittren smart, zichzelf om hem vergeet,

Op hem ziet Vaders vriendlijk oog, met welgevallen neer,

Waar vrede en broederliefde woont, daar woont ook God de Heer.

Is deze toestand niet gewenscht voor het menschdom, heeft de wereld juist dit niet noodig?

Dit resultaat kan en zal ver-

cregen worden door het toepassen van waren Godsdienst.

T. C. H.

* * *

NIET OPGEVEN.

Probeer het nõg eens weer!
Wij weten 't: ied're keer
Is er in 's levens worstelstrijd
Vóór ons een nieuwe moeilijkheid,
Kom span u nog eens in
En overwin!

In schaduw ligt uw pad,
Geen zang weerklinkt, omdat
Uw pijnlijke en moede voet
U in het duister struik'len doet,
Schep moed! nog niet gezwicht!
Ginds schijnt het licht!

Met eigen kracht gaat 't niet!
Veel tegenslag, verdriet,
Ja wanhoop zijn uw loon bij 't werk —
Doch steun op God! Hij maakt u sterk
Probeer het weer!

„BEHOED DE DEUR MIJNER LIPPEN“.

„Heere, zet eene wacht voor mijnen mond, behoed de deur mijner lippen“. Deze bede, door den Psalmdichter tot uitdrukking gebracht, heeft diepen zin en ieder Christen zal wèl doen zich den geest dezer woorden eigen te maken. Ook lezen wij in de Psalmen: „Ik zal mijne wegen bewaren, dat ik niet zondige met mijne tong“. De vraag, waarin het zondigen met de tong bestaat, is zeer zeker waard overdacht te worden. In onze menselijke ervaring is de spraak ongetwijfeld een machtig werktuig ten goede of ten kwade. Niemand kan den invloed of de gevolgen berekenen van het gesproken woord. Hoe vaak heeft niet een kort gezegde, met overtuiging uitgesproken, de menselijke oneenigheden gewijzigd en een algeheele verandering teweeggebracht in de toestanden of is het van ingrijpenden invloed geweest op den individueelen gedachten-gang.

Het is derhalve van het hoogste belang de deur onzer lippen met wijsheid en liefde te behoeven en te bewaken. Waarschijnlijk kunnen wij allen ons voorbeelden voor den geest halen, waar ons antwoord op een aanmerking of onze kritiek op een persoon of toestand anders geweest zou zijn, indien wij ons denken ook maar één oogenblik tot God hadden opgeheven. Dan zouden wij gewacht hebben, tot dat Waarheid onze gedachten gevormd en ons spreken bestuurd had en dit zou allen, die er bij betrokken waren ten zegen zijn geweest.

Op het eerste gezicht lijken wellicht ijdel gepraat en gebabbel en een onnoodig en ongevraagd oordeelen over de problemen, de gewoonten of de levenswijze van anderen, niet te vallen onder het zondigen met de tong. Grieksche taalgeleerden wijzen ons er evenwel op, dat het Grieksche woord, in het Nieuwe Testament door „zonde“ vertaald, eigenlijk beteekent „beneden peil blijvend“. En wanneer onze uitingen in onzen omgang met anderen beneden het peil blijven, waarop zij helpend en opbouwend zouden zijn, kunnen wij dan naar waarheid zeggen, dat wij niet zondigen met de tong?

Indien onze woorden de aandacht vestigen op het kwade, dit aandikken of persoonlijk maken, kunnen wij dan zeggen, dat zij onschuldig of onschadelijk zijn?

Neem bijvoorbeeld aan dat ons van een onzer kennissen een onwaarheid gezegd wordt. Wat doen wij dan met het gehoorde? Gaan wij onmiddellijk naar de telefoon om deze leugen te verspreiden of vertellen wij die aan den eersten den besten gemeenschappelijken kennis, die wij op straat ontmoeten? Of trekken wij ons terug in onze binnenkamer en ontkennen wij daar, alleen met God, deze aanspraak van het kwade en trachten wij, voor zoover het ons eigen denken betreft, er door heen te zien en bidden wij om wijsheid en een geest van liefde en hulpvaardigheid? De Meester heeft gezegd: „Met welke maat gij meet, zal u wedergemeten worden“, en dit is evenzeer waar ten opzichte van hetgeen wij zeggen of

denken. als ten opzichte van hetgeen wij doen.

Laat ieder onzer, voordat hij de woorden uit, die hem op de lippen komen, zich afvragen of deze „het volle gewicht van zijn denken, zijn tong en zijn pen” leggen „op de goddelijke schaal van het zijn”. En is dit niet het geval, hoeveel beter is het dan een eenvoudig woord van Waarheid te spreken of anders het stilzwijgen te bewaren.

Jezus Christus heeft gezegd: „Wie met mij niet vergadert, die verstroot.” Deze uitspraak van den Meester is in het meest niet dubbelzinnig, zij gaat verwonderlijk recht op het doel af. Wij beseften misschien niet altijd hoeveel „verstrooming” of tweedracht een onbeteugelde tong schijnbaar teweegbrengen kan. Elk oogeblik

zijn wij bezig, hetzij met Christus te vergaderen door opbouwend denken, spreken en handelen, hetzij te verstroomen door gedachteloosheid of onbezonnenheid. Op den keper beschouwd, beteekent het beheerschen van de tong natuurlijk een beheerschen van de gedachte. Waarlijk „uit den overvloed des harten spreekt de mond” en hij wiens hart, wiens innerlijk denken, vervuld is van het verlangen het koninkrijk der hemelen op aarde gevestigd te zien, zal bevinden, dat de goddelijke wijsheid zijn woorden leidt en bepaalt. Dan zal hij in staat zijn met den profeet Jeremia te juichen: „Wat uit mijne lippen is gegaan, is voor uw aangezicht geweest”.

Overgenomen en vertaald door T. M.

* * *

ONDERLINGE ONTWIKKELING.

PURMERENDSCHE LEVENSWIJSHEID.

Het stadswapen van Purmerend stelt voor: een roeiboot met zes gespierde roeiers en een zevende man aan het stuur. Naar men zegt is de beteekenis daarvan de volgende: Die zes roeiers zouden de zes dagen der week voorstellen. De man aan het stuur is de Zondag, die de richting bepaalt en de levensboot door de wateren heenstuurt. Als de vroede vaders van Purmerend inderdaad dit hebben willen uitdrukken in hun wapen, dan moet men voor hun „vroedheid” alle respect hebben. Want zoo is het en moet het zijn. Zes dagen wordt er gewerkt, dikwijls eentonig, vermoeiend, geestdoodend werk. Zes dagen staat de onderwijzer voor zijn klas; zit de reiziger tusschen de wielen; staat de koopman in zijn zaak en zit de kantoorman in zijn bureau. Hoe zou dit goed kunnen gaan zonder „stuurman?” Dan zou allicht alle energie op een verkeerd punt zijn gericht. De roeiers hebben geen tijd om naar de zevende te kijken, zij moeten zoo hard als zij kunnen roeien om de levensboot „vooruit” te brengen. Zonder den „stuurman” roeien zij misschien in een kring rond en is alle inspanning voor niets. Die zevende, de „stuurman”, is noodig om de richting te bepalen, waarin ons leven moet worden voortbewogen.

Het wapen van Purmerend bevat zoo een groote levenswaarheid en -wijsheid, die haar oorsprong vindt in het vierde gebod.

DE ZEVEN BEWERINGEN VAN HET BOEK VAN MORMON

EEN VERZAMELING VAN BEWIJZEN

door JOHN A. WIDTSON en FRANKLIN S. HARRIS Jr.

Vertaald door J. Strietman.

Tweede bewering:

Het Boek van Mormon werd geschreven op gouden platen in
Hervormd-Egyptisch door opeenvolgende geschiedkundigen.

Onder de vele verwijzingen in het Boek van Mormon naar de platen waarop het Boek oorspronkelijk was geschreven, zijn de volgende aanhalingen typerend:

„Al deze dingen alsook nog vele andere dingen, die niet op deze platen kunnen geschreven worden, zag, hoorde en zeide mijn vader, toen hij woonde in eene tent in de vallei van Lemuel.” (1 Nephi 9:1).

„Nu ik, Mormon, ga voort mijn verslag te eindigen, dat ik van de platen van Nephi genomen heb; en ik maak het volgens de kennis en het verstand, dat God mij gegeven heeft.” (Woorden van Mormon, 9).

„Nu ziet, wij hebben dit verslag geschreven volgens onze kennis in de karakters, welke onder ons de hervormd Egyptische worden genoemd, overhandigd en door ons veranderd zijnde volgens onze manier van spreken. Zoo onze platen groot genoeg geweest waren, zouden wij in het Hebreeuwsch geschreven hebben, maar het Hebreeuwsch is eveneens door ons veranderd geworden; en indien wij in het Hebreeuwsch geschreven hadden, zoudt gij geene onvolmaaktheden in ons verslag gevonden hebben. Doch de Heere weet welke dingen wij geschreven

hebben; en eveneens dat geen ander volk onze taal kent; daarom heeft hij middelen bereid om haar te vertalen.” (Mormon 9, 32-34).

1. Vroeger gebruik van platen.

Verwijzingen naar het gebruik van platen van metaal of anderen grondstof voor het maken van verslagen zijn in het geheel niet ongewoon in de geschiedenis. Belangrijke mededeelingen — verdragen, gewijde kennis en geschiedenis — werden door de ouden op perkament, hout, klei of steen bewaard, doch speciaal in landen met een aanzienlijken regenval of snelle temperatuurswisselingen, werden groote gedachten en gebeurtenissen op duurzamer materiaal bewaard, n.l. metalen platen.

In het Britsche Museum zijn vijf en twintig zilveren platen, ongeveer 45 bij 5 c.m., tezamen gebonden met riemen, een Pali manuscript, waarop in fraaie Singaleesche letterteekens, overeenkomstig de legende, de eerste preek van Boedha is gegraveerd, die hij hield te Benares. Behalve de zilveren platen is er ook tentoongesteld een zeer dunne gouden plaat, ongeveer 5 bij 25 c.m., waarop ook aan beide zijden, in fraaie Javaansche letterteekens een brief is gegraveerd, waarschijnlijk van een der inheemsche prins.

In het Evkaf Museum te-Istanboel, Turkije, zijn enkele zilveren platen, ongeveer $2\frac{1}{2}$ c.m. dik en 10 bij $7\frac{1}{2}$ c.m. groot, waarop een gedeelte van de Koran in fijn schrift is gegraveerd. (Museum nummer 1440).

Ongeveer 1254 v. Chr., na een langen strijd tusschen de Hittieten wier land juist ten noorden van Palestina lag, en de Egyptenaren, werd een verdrag gesloten door Ramses II van Egypte en Khattusil, koning der Hittieten. Een vertaling van de Egyptische copie van het verdrag begint aldus :

„Dit is een afschrift van den inhoud van hel zilveren tafeltje, dat op last van den grooten koning der Hittieten was vervaardigd en dat aan den Pharao overhandigd werd door zijn gezant Tal-tesub en zij gezant Re-mes, om vriendschap voor te stellen met den koning Ramessu-Miamun (Ramses II).“ (A. H. Sayce, *De Hittieten*, 1925, pag. 41).

Dit was in die dagen volgens Sayce, de beroemde geleerde, niet ongewoon : „Wij mogen afleiden, dat het oudste schrijfmateriaal van de Hittieten bestond uit metalen platen, op de oppervlakte waarvan de letterteekens aan de achterzijde werden uitgeslagen.“ (Sayce, *De Hittieten*, pag. 170).

„De koningen van Egypte gebruikten beschreven tafeltjes van goud en zilver en koper om hun goden te eeren. (Seck, van de Pyramiden tot Paulus, pag. 224). Ramses III zegt: Ik maakte voor u groote tafelen van gesmeed goud, gegraveerd met de groote naam van uwe Majesteit, die mijn lofspraken dragen — Ik maakte voor u groote tafelen van ge-

smeed ziver, gegraveerd met het werktuig van den graveur, dragende de geboden en vindingen van de huizen en tempels die ik in Egypte bouwde.“ (Brearted, *Oude verslagen*, par. 202).

Sinds onheugelijke tijden werden wettelijke documenten in het algemeen, zoomede verdragen, op metalen (b.v. geel koperen) tafeltjes geschreven. Polybius verhaalt (III, 26) dat de verdragen tusschen Rome en Carthago, die op platen geschreven waren, in zijn tijd nog te Rome bewaard werden. (Cambridge Bijbel, noot op 1 Macabeën 8 : 22).

De oudste Grieksche verslagen zijn inscripties, gebeiteld op steen of gegraveerd op metalen oppervlakten ; en verdragen tusschen Grieksche staten werden dikwijls gegraveerd op bronzen platen en bevestigdaan tempelmuren. (Chambers Encyclopedie. 1927, deel 10, pag. 755. 756). Zulke bronzen platen treft men nu nog aan in het Nationaal Museum te Athene.

Maar het belangwekkendste van alles zijn de verwijzingen in de Hebreeuwsche geschiedenis naar verslagen en inscripties op metaal. „Zij maakten ook de plaat van de kroon der heiligheid van louter goud, en zij schreven daarop een schrift, met zegel graveering : *De Heiligheid des Heeren*.“

(Ex. 39 : 30).

„De zonde van Juda is geschreven met eene ijzeren griffe, met de punt eens diamants ; gegraven in de tafel van hunlieder hart, en aan de hoornen uwer altaren.“ (Jer. 17 : 1).

Verwijzende naar deze twee passages, besluit Oud. J. L. Sjudahl : „Dat bewijst dat de Israëlieten

zonder twijfel bekend waren met gegraveerde tafeltjes, want anders zouden de woorden van den profeet voor hen onverstaaenbaar zijn geweest." (Sjodahl, pag. 46).

Jesaja, bij het verslag van de aanwijzingen die God hem gegeven had, zegt: „Verder zeide de Heere tot mij: Neem een groote tafel, en schrijf daarop in gemakkelijk leesbare letters, Spoevende tot den buit, haastende tot den prooi. En neem mij getrouwe getuigen om dit schrijven te getuigen, Uriah, den priester, en Zacharia, den zoon van Jeberechja." (Jes. 8 : 1, 2, vertaling Smith en Goodspeed). Bij zijn commentaar over deze passage verklaart Dr. Adam Clarke: „Ik bezit een metalen spiegel, gevonden in Herculaneum, die niet grooter is dan $7\frac{1}{2}$ c.m. in het vierkant. Den profeet wordt bevolen om een spiegel te nemen, of gepolijst koperen tafeltje, niet zoals de kleine handspiegels, maar een groote; groot genoeg voor hem om erop te graveeren met diepe, duurzame letterteekens, met het gereedschap van den graveur, de profetie die hij moest opteekenen."

Het Boek der Maccabeëen (8 : 22) in de Apocryphe boeken verklaart: „En dit is een afschrift van het schrijven dat zij (de Romeinsche Senaat) terugschreven op koperen tafeltjes, en naar Jeruzalem zonden, opdat het hen mocht dienen als een herinnering aan den vrede en het verbond". Verder, in hoofdstuk 14, verzen 16 tot 18, wordt verhaald dat de Spartanen aan Simon schreven, op koperen tafeltjes, om de vriendschap te vernieuwen die zij voor de broederen van Juda en Jonathan hadden gekoesterd.

Richard Watson, in zijn Bijbelsch en Theologisch Woordenboek, zegt in het artikel over het trefwoord „schrijven": „De Hebreënen gingen zelfs zoo ver om hun heilige boeken in goud te schrijven, zooals we kunnen leeren van Josephus, vergeleken met Plinius. Volgens John Kittho werden ook looden platen gebruikt." (Encyclopedie over Bijbelsche Literatuur, art. lood).

De bewering, dat het schrijven op platen ook in de Nieuwe Wereld werd toegepast, wordt gestaafd door bewijzen, welke voor 't meerendeel sedert het verschijnen van het Boek van Mormon beschikbaar werden. In de Nieuwe Wereld zijn verschillende metalen als schrijfmateriaal gebruikt. Koper alleen en in alliages met andere metalen zijn als schrijfmateriaal toegepast. Kort geleden werden koperen platen gevonden in Georgia door Dr. Warren K. Moorehead (Imp. Era, 30 : 531).

Adair in zijn Geschiedenis der Noord-Amerikaansche Indianen vertelt van vijf koperen tafeltjes en twee van geelkoper onder de Tuccabatchey Indianen. Old Bracket, een Indiaan, gafer de volgende beschrijving van: „De vorm van de vijf koperen tafeltjes: Een is 45 c.m. lang en 18 c.m. breed, de andere vier zijn korter en smaller. De vorm van de twee geelkoperen tafeltjes is rond, ongeveer 45 c.m. in doorsnede." (Imp. Era 30 : 531).

Deze verslagen, volgens de overlevering „werden hun gegeven door den man, dien wij God noemen". (Roberts, 3 : 64, 65).

De platen van het Boek van Mormon waren van goud. Goud werd in overvloed aangetroffen in

het oude Amerika, speciaal in de hooger ontwikkelde beschavingscentra, in Mexico en Peru. Inderdaad, de Inca van Peru betaalde zijn losprijs aan de Spanjaarden door een kamer van 5 bij 6½ m., met een diepte van 2.70 m. geheel met goud te vullen, De waarde van dit goud werd geschat op ong. 42.000.000 gulden. (Prescott, De Verovering van Peru, pag. 205, 221).

Montezuma, de inheemsche regeerder van Mexico ten tijde van

den komst der Spanjaarden, at van „fraaie groote borden, gemaakt als platte schotels, geheel van goud, zeer kunstig bewerkt, zoo groot als een schild.”

Marshall H. Saville vertelt in zijn boek „De Goudsmeedkunst in Oud Mexico” van de fijne kwaliteit van het goudsmeedwerk en somt vele der gouden artikelen op die gevonden zijn, met inbegrip van verschillende verwijzingen naar gouden platen. (Pag. 44, 175 enz.).

* * *

Gezamenlijke opzegging voor de maand Maart

AVONDMAALSVERS

Hij kocht ons, Hem behooren wij,
Zijn levensbloed, als prijs, gaf Hij.
Wij trachten Zijnen wil te doen,
Te houden alle Zijn geboën.

Matth. 16:16. En ik zal U geven de sleutelen van het koninkrijk der hemelen en zoo wat gij zult binden op de aarde, zal in de hemelen gebonden zijn; en zoo wat gij ontbinden zult op de aarde, zal in de hemelen ontbonden zijn.

* * *

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

Doopplechtigheid.

Tijdens den op 25 Januari 1941 gehouden doopdienst te Amsterdam werd eveneens gedoopt en bevestigd: Andries Slinger, door Oud. Egbert van Komen.

Huwelijksinzegening.

Te Amsterdam werd in het Kerkgebouw op Woensdag 19 Febr. j.l. door Oud. J. Schipaanboord het huwe-

lijk ingezegend van Bernard Henry Sloots en Fredy Diender. Wij wenschen het jonge paar Gods rijke keurzegeningen.

Aangesteld.

Op Zondag 23 Maart j.l. werd te Leiden een nieuw gemeentebestuur aangesteld:

A. Hartman, gemeentepresident.
E. Heining, 1e raadgever.
J. A. Belt, secretaris.

Aan de Lezers!

Laat „DE STER” aan uw familie of vrienden lezen en tracht een abonnement te plaatsens.